

ಕಥೆ

ಬಯಕೆಗಳೇ ಕುದುರೆಗಳಾದರೆ...

- ತೆಲುಗು ಮೂಲ: ಶಾರದ ಎಸ್. ನಟರಾಜನ್
- ಅನುವಾದ: ಸ. ರಘುನಾಥ

1943 ರಲ್ಲಿ ರಾಯಲ್ ಇಂಡಿಯನ್ ವಿಮಾನ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ, ಪೆಸಿಫಿಕ್ ಮಹಾಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದ ಒಂದು ವಿಮಾನ ಅಪಘಾತದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾದವು. ನಾವು ಪ್ಯಾರಾಚ್ಯೂಟ್ ಮೂಲಕ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಳಿದು, ತುಂಬಾ ದೂರ ಈಜಿ, ಕಾಣಿಸಿದೊಂದು ದ್ವೀಪವನ್ನು ತಲುಪಿದೆವು. ಅದು ನಿರ್ಮಾನುಷವಾಗಿತ್ತು. ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕದಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ತಲುಪಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವಾದವು.

ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭೋರ್ಗರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾಸಾಗರ. ನಾವು ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವೆವೆಂದು ತಿಳಿದರೂ ಎತ್ತ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದುದಿಲ್ಲ. ನಿರಾಶರಾದ ಗೆಳೆಯರೊಬ್ಬರು ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವಿಸಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದವು. ಎಂದಿಗಾದರೊಂದು ನಾವೆ ಬಂದರೆ ಹೊರಬೀಳಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿತ್ತು. ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಕಾಡಿನ ಆಡುಗಳನ್ನು, ಗಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ ನಮ್ಮ ಪ್ಯಾರಾಚ್ಯೂಟುಗಳನ್ನೇ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಗುಡಾರಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಭದ್ರ ನೆಲೆಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡೆವು. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದವೋ ತಿಳಿಯದು. ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ ತನ್ನ ಬಳಿಯಿದ್ದ ದೂರದರ್ಶಕದ ಮೂಲಕ ಎಂದಿನಂತೆ ಕಡಲಿನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವನು ಕುಣಿದು ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ, 'ರಾಜಾ ರಾಜಾ... ಇತ್ತ ನೋಡು... ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಹಡಗು ಇತ್ತಲೇ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನಾವು ಕೊಂಚ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು' ಎಂದ ಬಹಳ ಕಾತುರದಿಂದ. ಅಂತೆಯೇ ಇಬ್ಬರೂ ಎರಡು ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬಾವುಟಗಳಂತೆ ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಆಡಿಸಿದವು. ನಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಆ ಹಡಗು ದ್ವೀಪದಿಂದ ಎರಡು ಫರ್ಲಾಂಗ್ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ನಮ್ಮತ್ತ ಚಿಕ್ಕ ದೋಣಿಯೊಂದನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿತು. ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಪ್ರಕಾಶರಾವ್, ದೂರದರ್ಶಕದ ಮೂಲಕ ಆ ಹಡಗು ಯಾವ ದೇಶದ್ದೆಂದು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತ, ಆನಂದದಿಂದ ಹುಚ್ಚಾಗಿ ಕೂಗಿದ.

'ಏನದು?' ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿದೆ.

'ನೀನೇ ನೋಡು' ಅನ್ನುತ್ತ ದೂರದರ್ಶಕವನ್ನು

ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅದರಂತೆ ನೋಡಿದೆ. ಆ ಹಡಗಿನ ಮೇಲೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ, ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ 'ಮಾಂಚಾಲ' ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ಹೆಸರಿನಡಿ 'ಆಂಧ್ರ ರಿಪಬ್ಲಿಕ್' ಎಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆದಿತ್ತು. ಹಡಗಿನ ಮೇಲೆ ಹೊಸ ರೀತಿಯ ಬಾವುಟವೊಂದು ಹಾರಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ನಂತರ ಅರ್ಧಗಂಟೆಗಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಸರಂಜಾಮಿನೊಂದಿಗೆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಅಡಿಯಿಟ್ಟೆವು. ಹಡಗಿನಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಆಂಧ್ರರು. ಒಂದಿಬ್ಬರು ಯೂರೋಪಿಯನ್ನರು, ಇಬ್ಬರು ತಮಿಳರು, ಒಬ್ಬ ಗುಜರಾತಿ ಪಯಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚೆ ಇಟ್ಟಾಗಿನಿಂದ ತೆಲುಗು ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇತ್ತು. ಕೊಂಚ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನಮಗೊಬ್ಬ ಹಿರಿಯ ಪರಿಚಯವಾದ. ಅವನು ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣಂ ಹಾರ್ಬರಿನಲ್ಲಾವುದೋ ಉನ್ನತ ಉದ್ಯೋಗಿಯಂತೆ. ನಾವು ಆತುರದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮಳೆಗರೆದೆವು. ಆತ ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟವನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಹಳ ವಿಷಾದಿಸಿದ. ಅತ್ಯಂತ ಆದರದಿಂದ ಉತ್ತರಿಸಿದ.

'ಇಂಡಿಯಾಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದಿತೆ?'

'ಓಹೋ!'

'ಬ್ರಿಟಿಷರು ಹೊರಟು ಹೋದರೆ? ನಮ್ಮ ನಾಯಕರು ದೇಶ ಅಖಂಡವಾಗಿರಬೇಕು ಅಂದರಲ್ಲವೆ? ಆಂಧ್ರ ರಿಪಬ್ಲಿಕ್ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿರಲು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿದರು?'

'ಸಾವಕಾಶದಿಂದ ಕೇಳಿ. ನಮ್ಮ ನಾಯಕರು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಆಂಧ್ರ ರಾಜ್ಯವಾಗಲು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದವರಲ್ಲ. ಆಂಧ್ರಿಗರು ಒಪ್ಪದೆ, ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಬೇರ್ಪಟ್ಟವು. ವಿಶೇಷ ರಿಪಬ್ಲಿಕ್‌ಗಳಾದವು.'

'ಆದರೆ ಜಿನ್ನಾ ಅವರ ವಿಷಯವೇನು?' ಪ್ರಕಾಶರಾವ್ ಉತ್ತುಕನಾಗಿ ಕೇಳಿದ.

'ಮರೆತು ಹೋದ... ಅವರು ಪಾಕಿಸ್ತಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿ, ಮೊದಲೇ ಬೇರ್ಪಟ್ಟರು.'

'ಇಷ್ಟು ಚೂರುಗಳಾಗಿ ದೇಶ ಒಡೆದು ಹೋದರೆ, ಬಲಹೀನವಾಗದೆ?' ನನ್ನದು ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಇದೇ ಧೋರಣೆ.

ಆಫೀಸರ್ ಭಾವಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ನಕ್ಕರು.

'ತಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಬೇರಾದ ಮಾತುಕ್ಕೆ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಕತ್ತರಿಸಿದಂತೆ ತುಂಡುಗಳಾದವೆಂದು ಅರ್ಥವೆ? ಯಾವ ರಿಪಬ್ಲಿಕ್‌ಗೆ ಆ ರಿಪಬ್ಲಿಕ್ ಬಲಗೊಂಡು ಮೈತಿಯ ಸಂಧಾನಗಳು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ತುಂಬ

